

UNIVERSITAT D'ALACANT

RECTORA

Amparo Navarro Faure

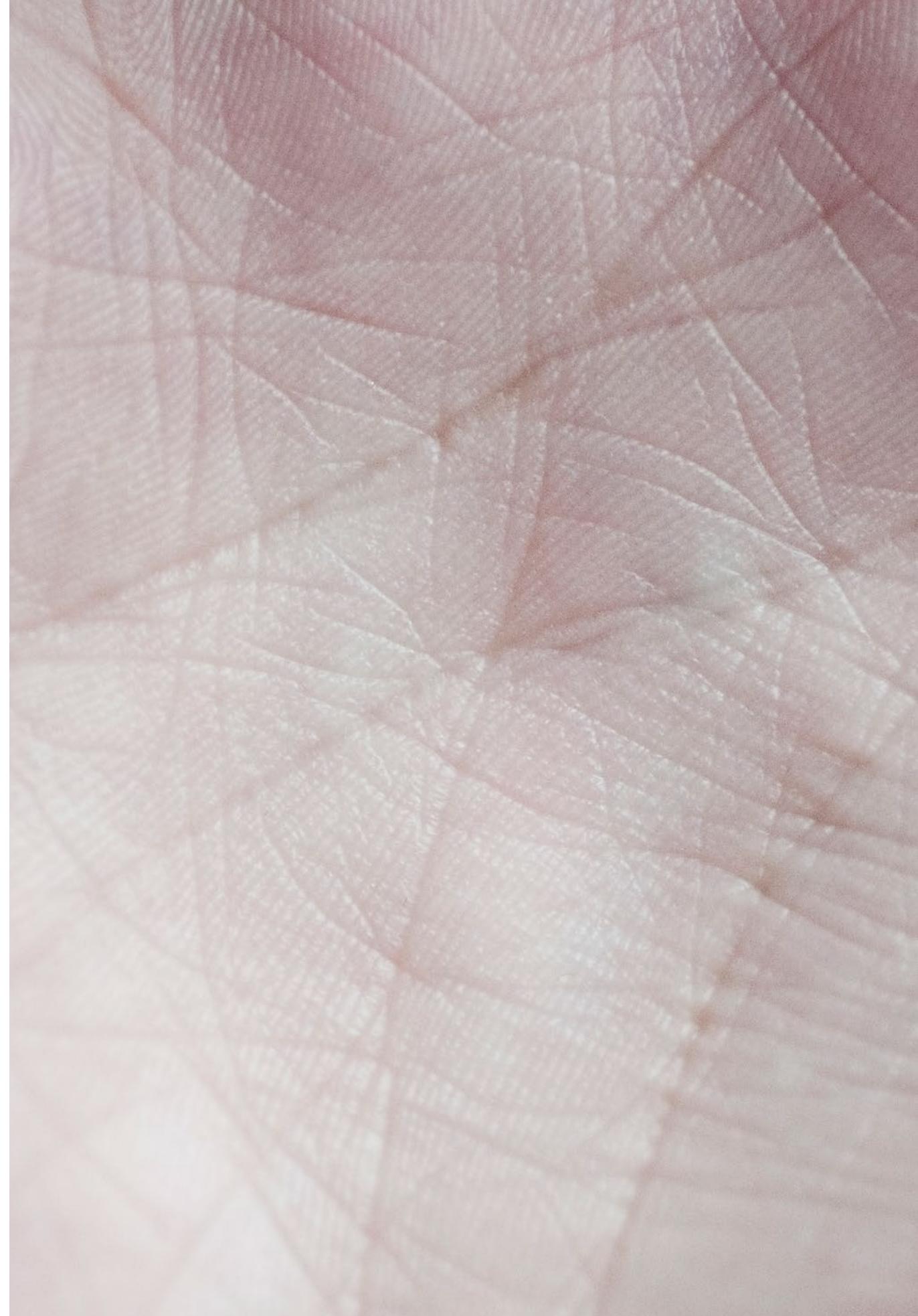
VICERECTORA DE CULTURA, ESPORT I LLENGÜES
Catalina Iliescu Gheorghiu**PANTA REI**

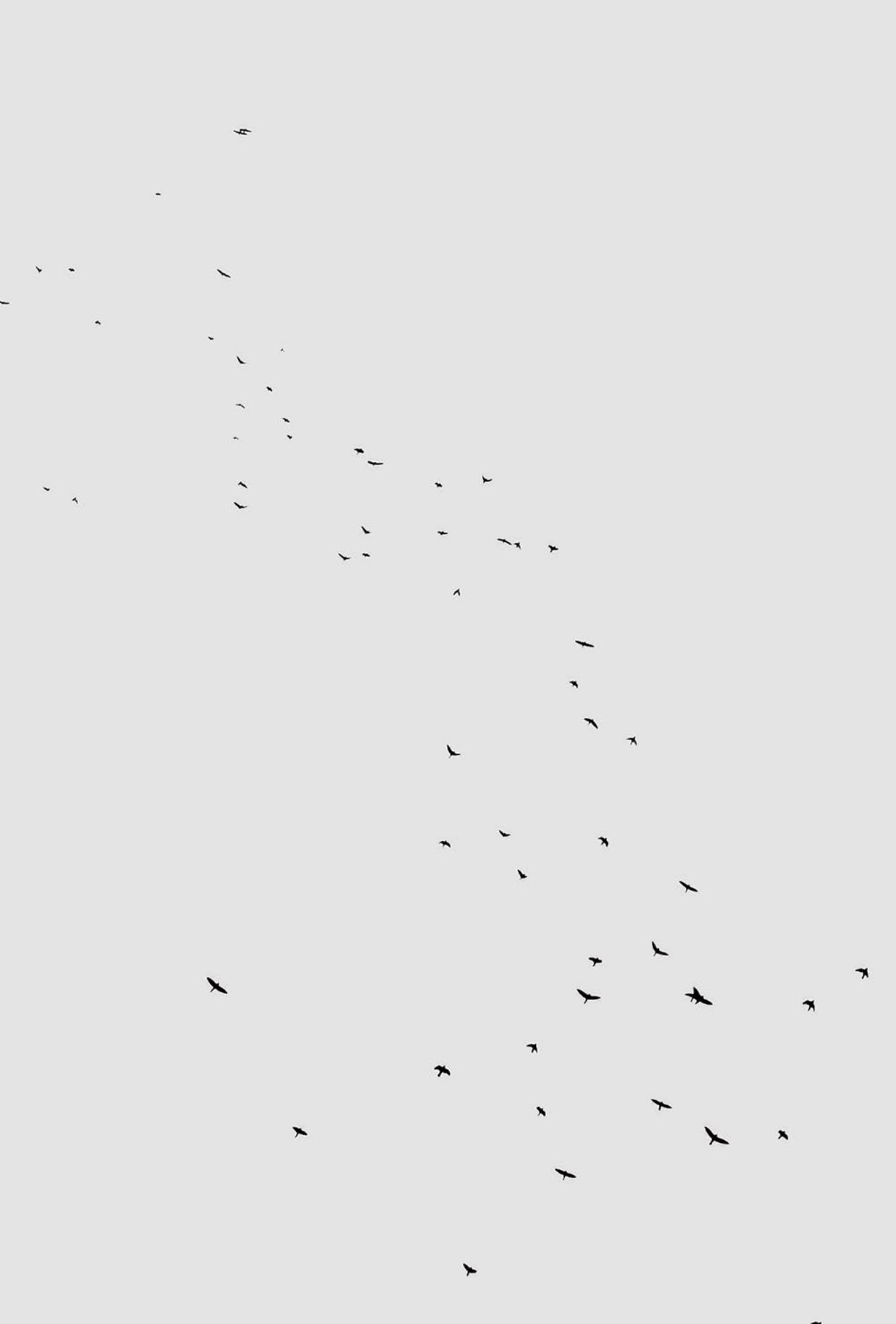
LUCÍA MORATE

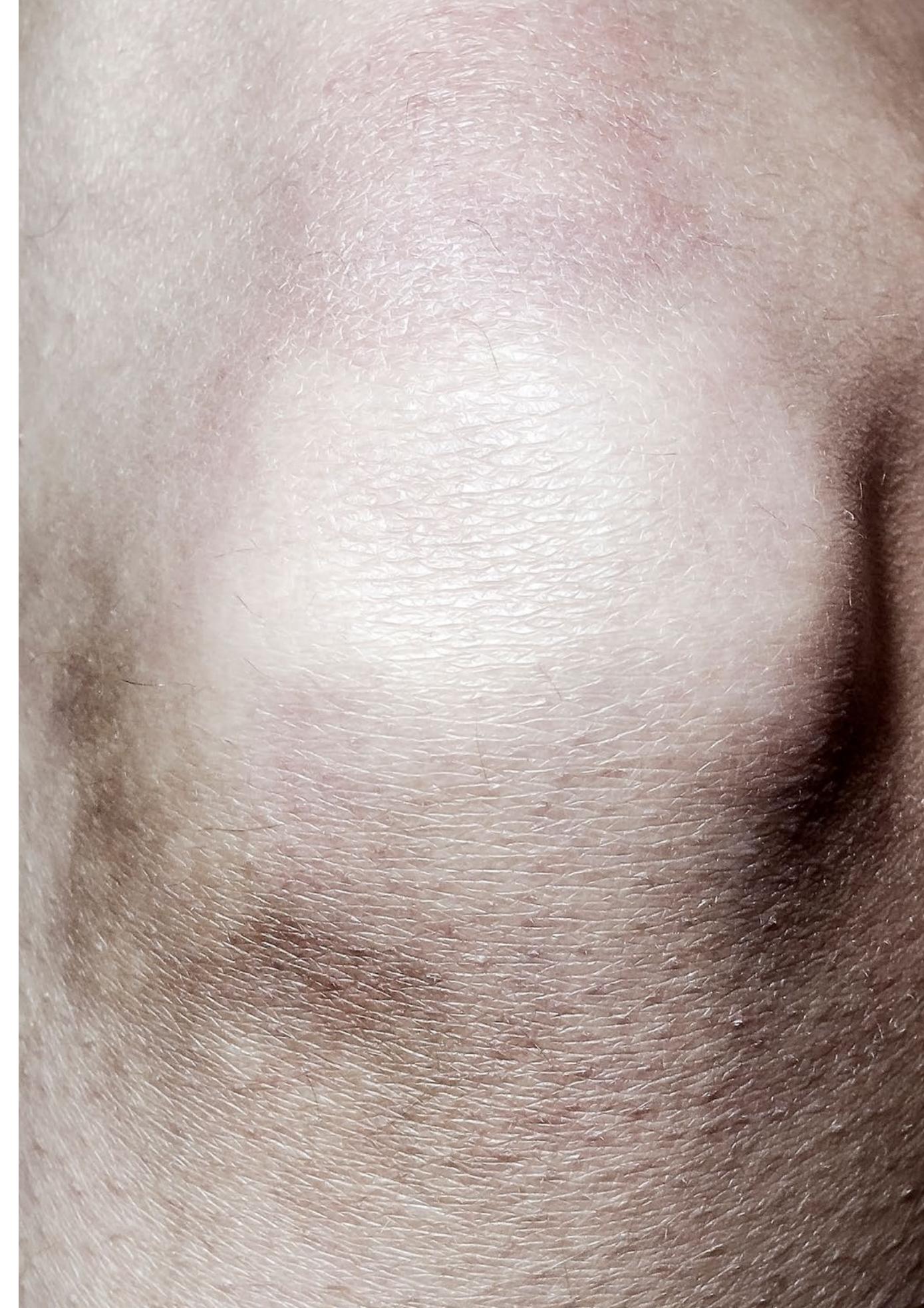
24.02.2023 / 21.05.2023. SALA CUB
Inauguració: 24.02.2023. 19hORGANITZA I PRODUEIX / ORGANIZA Y PRODUCE
Museu de la Universitat d'Alacant. MUA**EXPOSICIÓ / EXPOSICIÓN**COORDINACIÓ MUSEÍSTICA / COORDINACIÓN MUSEÍSTICA
Remedios Navarro Mondéjar. MUACOORDINACIÓ / COORDINACIÓN
Sofía Martín Escribano. MUAMUNTATGE / MONTAJE
David Alpañez Serrano. MUA
Stefano Beltrán Bonella. MUAEXECUCIÓ / EJECUCIÓN
Servei de manteniment de la UA**PUBLICACIÓ / PUBLICACIÓN**COORDINACIÓ / COORDINACIÓN
Sofía Martín Escribano. MUATEXTOS
Les i els autors / Las y los autores
Carmen DalmauDISSENY / DISEÑO
Bernabé Gómez Moreno. MUA
Lucía MorateTRADUCCIONS / TRADUCCIONES
Servei de LlengüesISBN: 978-84-125402-8-4
Depòsit legal / Depósito legal: A 403-2023
Imprimix / Imprime: Quinta Impresión, S.L.© De l'edició, Museu de la Universitat d'Alacant. MUA
© Dels textos, els autors i autores
© De les imatges, els autors i autores.

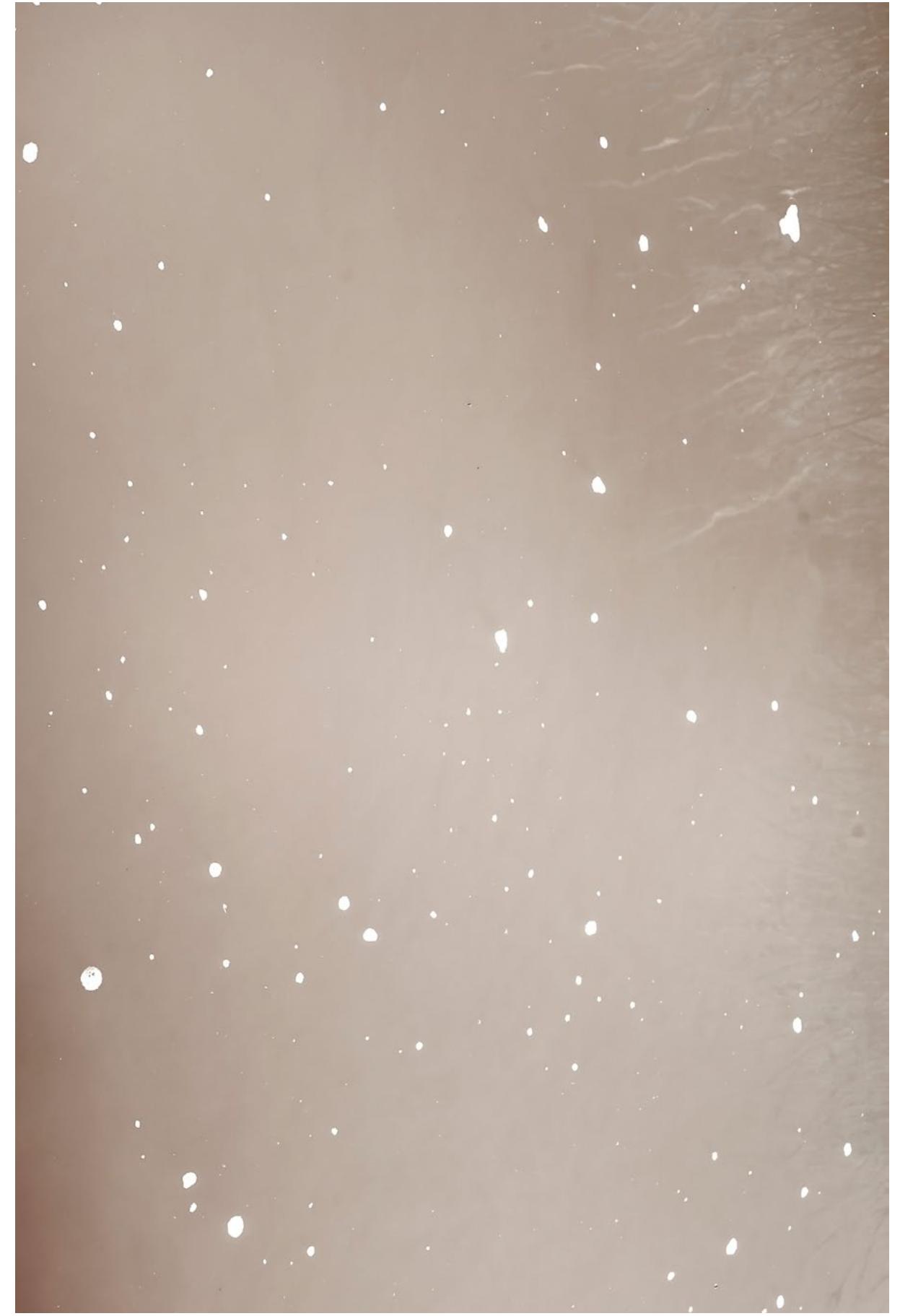
PANTA REI

Lucía Morate

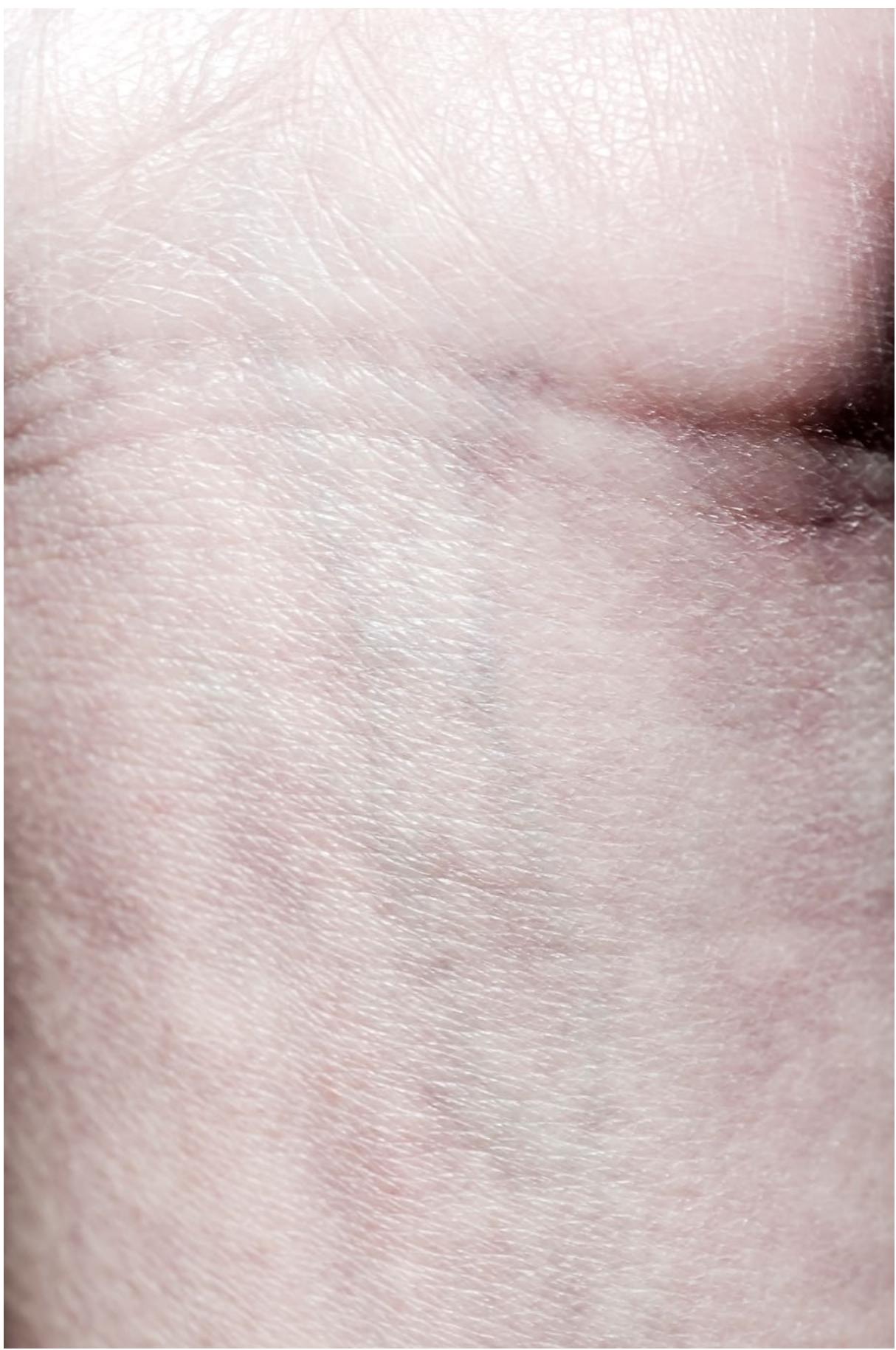

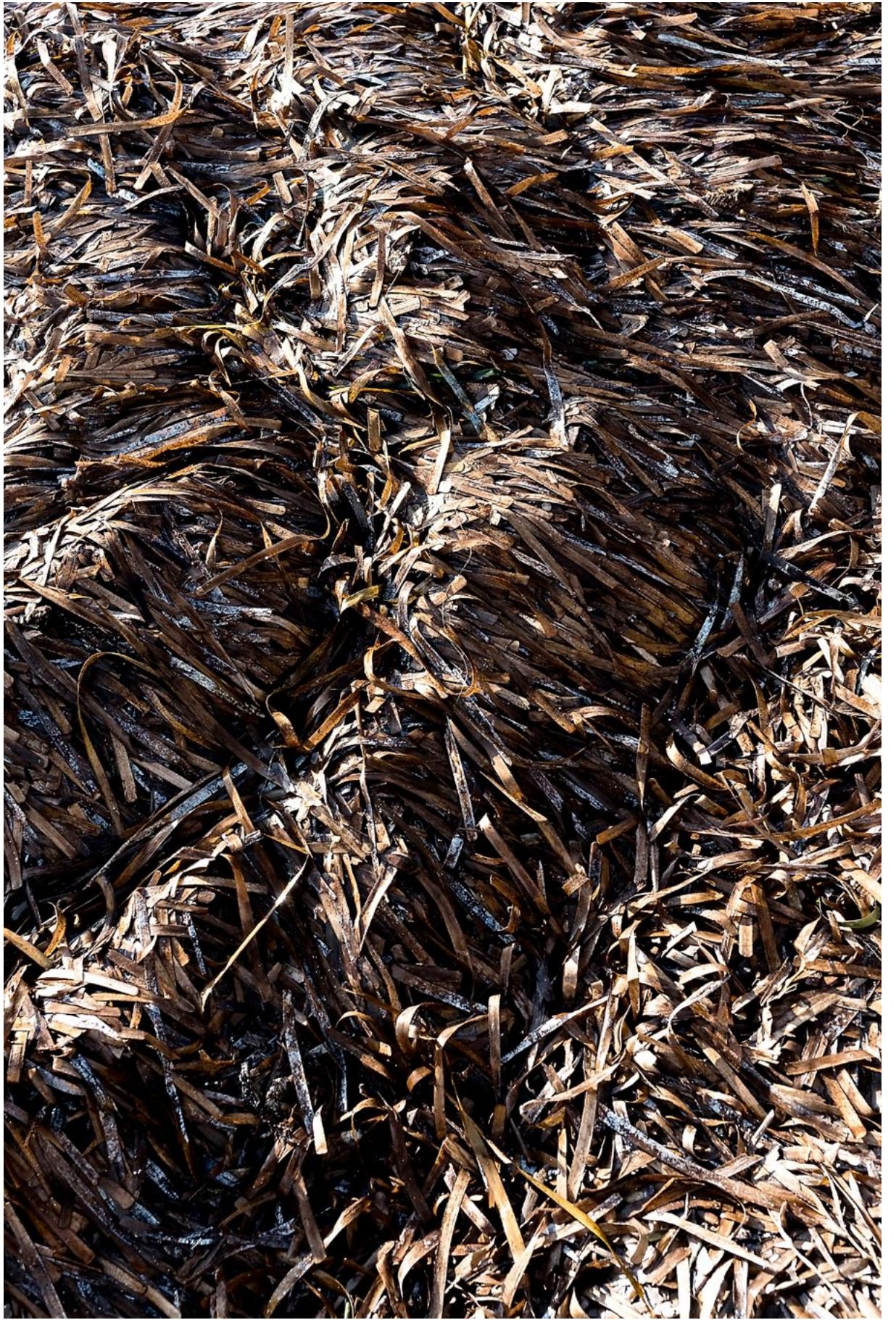

Fidels al nostre compromís social, en la Universitat d'Alacant mantenim entre les nostres funcions essencials, a més de la docència i la investigació, la transferència del coneixement, la divulgació científica i la dinamització cultural. Per això, el nostre compromís amb l'art més actual és ferm i decidit. Sota aquestes premisses és per a mi un plaer presentar a la Sala Cub 2 del MUA l'exposició “Panta Rei” de la fotògrafa val·lisoletana, establida a Alacant, Lucía Morate.

En un primer moment podríem qualificar “Panta Rei” com una mostra fotogràfica, però l'acotació resulta imprecisa perquè la incorporació del vídeo, d'objectes oposats i la manera com estan disposades les fotografies en sala, fan que aquest muntatge estiga molt més pròxim al concepte d'instal·lació que al d'exposició fotogràfica a l'ús.

Panta Rei, que en grec antic significa tot flueix, és una màxima que Platò atribueix al filòsof presocràtic Heràclit. Un concepte que es refereix al fet que tot està en canvi constant. I és aquesta transformació la que mou l'artista a reflexionar sobre la matèria, l'ésser, el temps i l'existència. Perquè, malgrat que el pensament il·lustrat classifica taxonòmicament les espècies, la intuïció de Lucía Morate s'entossudeix a evidenciar que tot allò animat o inanimat, viu o mort, orgànic o inorgànic està configurat per partícules idèntiques, forma part d'un esdevenir comú i els límits entre paisatge i cos es dilueixen fins a aconseguir la consubstancialitat.

Així doncs, l'artista fa ús de tot un conjunt d'estrategies fotogràfiques (zoom, viratges, macros...) per a generar imatges que trenquen definitivament la divisòria entre els regnes animal, vegetal i mineral. Fotografies que reforçen el missatge que tot el que coneixem és part d'una mateixa substància i que en allò que veiem en el microscopi és possible comprimir el cosmos.

No deixen passar l'oportunitat de visitar aquesta exposició, ja siga acudint al nostre museu o a través d'aquest catàleg. Veuran com resulta de sorprendent la delicadesa i sensibilitat amb la qual Lucía Morate mostra la seua poètica.

Espere que gaudisquen de la mostra tant com ho he fet jo.

Amparo Navarro Faure
Rectora UA

EL FLUIR DE LA MATÈRIA

Una llarga tradició pictòrica ens ha acostumat a separar entre cos i naturalesa, i encara més: entre cos viu i naturalesa morta. Però quan ens acostem prou al reflex d'allò que ens envolta, la dicotomia desapareix. No sols és difumina, sinó que deixa d'importar.

Lucía Morate ve a parlar a la nostra retina dotada d'ànima, de la fragilitat i la vulnerabilitat de les nostres identitats mutables i ho fa amb l'autoritat que li confereix una sòlida trajectòria d'ús de la imatge com a instrument de reflexió i apoderament, així com de creença que l'art posseeix el poder transformador de la societat, perquè Lucía és responsable de 15 avatars de grans projectes expositius del Ministeri de Cultura; de cinc edicions de PhotoAlicante; d'exposicions en Artendencias (Fuenlabrada), PA TA TA (Granada) o el Centre Portuguès de Fotografia.

La quiromància denomena aquests dos solcs que portem impresos des d'abans de naixer, la línia del cor i la del cap, intersecades normalment per la de la destinació, que trastoca el que el cor anhela i allò que el cervell programa. El palmell de la mà és una de les imatges que més ens intriga, en els primats i en nosaltres mateixos: aquesta singularitat del dibuix de la pell, l'escorça que custodia la memòria de l'arbre, capaç d'atresorar el que hem viscut, la petjada inconfusible del que som...

Veure la línia de la vida en primer pla, sense més referents ni delimitació que la seuà propria superfície, ens provoca vertigen.

La línia del cor i la línia del cap reverberen la dualitat ancestral, l'escissió platònica entre ànima i cos, el que desitgem i el que som, els aspectes virtuals i els reals. Però no sempre fou així. Al principi érem pur fluir com la naturalesa, pura transformació. Quan hom modela els nostres semblants amb fang ens separam de la naturalesa; i quan coem aquestes figures al foc, segellem la nostra irreversible bifurcació.

Si el palmell de la mà ens intriga, la cicatriu ens desorienta perquè és teixit viu i mort alhora. La sutura és abisme i pont entre dues ribes de carn. És espai incert i territori guanyat a la mort, és recordatori que estem en temps de pròrroga. És fòssil en el qual cada irisació, cada

fibra cristal·litzada, és testimoniatge d'una edat, d'allò que hem viscut, estimat, o enyorat.

Cinc segles abans de la cristiandat, Parmènides d'Elea es fixa en l'esfera ben arredonida, ens recorda Borges, la força de la qual és constant des del centre cap a qualsevol direcció. El sicilià Empèdocles d'Agrigent va ordinar una laboriosa cosmogonia; hi ha una etapa en què les partícules de terra, d'aigua, d'aire i de foc, integren una esfera sense fi, "l'*Sphairos* redó, que exulta en la seua soledat circular".

Per a la ment medieval Déu era aquesta esfera intel·lectual amb el centre en totes parts i la circumferència en cap, encara que Blaise Pascal, interferit per la física, adscriu la definició a la naturalesa, anomenant-la "esfera espantosa", que després va venir a nosaltres, literàriament, en el segle XX, en forma d'*aleph*.

Totes aquestes possibles incursions i moltes altres, insospitades, ens planteja aquesta mostra fotogràfica de la percepció que Lucía Morate té de la naturalesa, el seu constant canvi i el cos físic i simbòlic en perfecta sintonia transformadora, en aquest present fluid que ens desconcerta, perquè venim de voltar certeses, dualitats, taxonomies (com els botànics del segle XVIII que van etiquetar el món ajudant-nos a desxifrar-lo, però al mateix temps, objectivant-lo des del coneixement i el seu pecat de supèrbia).

Lucía Morate restableix amb la seuà mirada l'ordre inicial en el qual tot flueix, *Panta Rei*, i el nostre temps (mesquí comparat amb el temps geològic del planeta) és mera cicatriu perible. Gaudiu-la abans que es cure.

Catalina Iliescu
Vicerrectora de Cultura, Esport i Extensió Universitària

TOT FLUEIX
Carmen Dalmau

Tot és paisatge en *Panta rei*, el riu, les muntanyes, el cel, el cos. La naturalesa flueix eternament i nosaltres formem part de l'eternitat còsmica, com els ocells, les algues fluvials i les *pedres petites i lleugeres*.

En occident, des de l'antiguitat, aquell món va tendir a la separació dels cossos que l'habitaven i sent els primers habitants modelats en fang ens vam anar esqueixant de la naturalesa per la mateixa acció que ens va portar a la forma alçada, però se'n va lliurar també el foc amb què vam aprendre a forjar metalls i endurir el fang, a fer gerres i rajoles que ens van anar allunyant de les primeres barraques i buits que ens resguardaven.

Una vegada separats els cossos del fluir de la matèria vam anar escindint el nostre mateix cos en cor, ànima, ment, raó.

Per a la psicoanàlisi els humans estem formats de psique, el que s'anomenava ànima i va ser codificat per les religions, la ment, el cervell, el cos. En la ment es desenvolupen mecanismes inconscients i en el cervell, la consciència. L'erència platònica escindeix l'esser humà en cos i ànima.

Panta rei de Lucía Morate és una lectura emocional d'espai i temps que torna de manera intuïtiva a la cerca dels plantejaments anteriors.

Avui, des de la neurociència, es rebutja la idea de separació del cervell del cos, tancat en una caixa cranial. Alguns enfocaments neurològics sostenen que només existim com a cervell i connexions neuronals, no obstant això, la més recent de les interpretacions afirma que només som cos. Un cos que pensa, que sent, que recorda.

En occident hem anat perdent l'ànima selvàtica associada al regne animal, a l'arbre o a la muntanya. En *Panta rei*, les estries de la pedra i les de la nostra pell són vestigis de la mateixa matèria.

Parmènides, en el *Poema de l'Ésser*, permet actuar el magma etern de l'ésser i el no ésser que flueix en Heràclit: *Arrossegats, sords alhora que cecs, estupefactes, masses indecises per als qui ésser i no ésser són el mateix i no el mateix, i que de totes les coses hi ha camí de tornada.*¹

En època de Parmènides d'Elea, a l'inici del segle V a. de la n. e., encara es trobaven junts el sí i el no, allò que hi ha i el que no hi ha, l'ésser i el no ésser. *La deessa va separar els dos filaments de l'univers, els va allisar, va fer d'aquests dos camins, i el grec va optar per un d'aquests, el del sí, el del que pot pensar-se i dir-se sense que deixe de ser mai idèntic a si mateix. A aquesta identitat, a aquesta repetició, la va anomenar veritat. (...) però la veritat és que, a partir d'aquell moment, el curs de l'univers, aquell que Heràclit fins i tot veia fluir i alternar entre oposats, es va detenir.*²

És en aquest encreuament de camins va ser quan Occident va triar un camí diferent.

Ens hem anat dotant d'interpretacions del món que ens permeten fer-ho abastable i comprensible. Uns ens allunyem cada vegada més del panteisme, optem por religions de llibres únics on la raó i la veritat van prendre la paraula. D'altres van seguir ancorats a principis més fluids com el tao, el budisme i lesombres. Nosaltres vam triar la llum.

Així, el naturalista suec Carlos Linneo es va iniciar en l'estudi de la botànica en el segle XVIII, bevent dels principis il·lustrats del segle de les llums, va establir una taxonomia des del pensament científic que va dividir els regnes animals, vegetals i minerals. Va ordenar el món d'una manera clara i jeràrquica. Sistemes rígids i estables que van deixar de ser transitoris i insegurs.

En un plec del temps, entès com a no lineal, *Panta rei* ens recorda que alguna vegada transitem un camí comú en el qual les coses i el món alternaven amb els oposats i en el qual la llum i les tenebres, les roques i els ocells, les mans i les ones, les falagueres i les estrelles seguien el mateix curs de l'univers, i en el qual la intuïció era un instrument per a pensar el món.

1 Parmènides d'Elea. Poemes de l'Ésser. Proemi. Fragment 6. Gredos. Usal.

2 Maillard, Chantal. *Las venas del dragón*. Galaxia Gutenberg. Barcelona, 2021

Un món fràgil i inestable. Un món canviant de formes, dinàmic, on la geometria dels fractals es troba en les nostres xarxes neuronals tant com en un floc de neu.

Sísif s'agermana amb Prometeu per la cruenta del càstig de Zeus. Encadenat a una enorme pedra que ha de pujar eternament al cim d'una muntanya. Dia a dia, ha de repetir el mateix gest. Albert Camus va reclamar en el seu *Mite de Sísif* que més enllà del cor que sentim que hi ha en nosaltres i del món que toquem i que per tant jutge que existeix, tota la resta és construcció. Ens hem dotat d'unes coordenades de temps i espai per a construir aquest món en el qual tot flueix. Un temps que flueix.

Tot flueix –*Panta rei*– és el concepte de l'esdevenir introduït per Heràclit en el segle VI a. de la n. e.

Un esdevenir que és pur fluir, subjecte a la llei de la mesura que regula el cicle incessant d'enllumenament i mort, el continu trànsit de la foscor a la llum, d'un món no creat pels déus.

El riu que flueix és allò canviant eternament, la identitat transitòria, la inestabilitat, el que no roman mai igual, aquesta manera de dir del filòsof melancòlic *no podrás submergir-te dues vegades en el mateix riu*.

I aquest fluir és el viure que provoca ferides de l'ànima que es graven en la pell, en les roques, en les ones de l'aigua que ens remet al passat d'altres paisatges habitats, d'uns altres cossos que van perdre les ales, a un lleuger caminar sobre les aigües.

Les cicatrius de la pell són petjades de falaguera gravades en la pedra, fòssils que emmagatzemen temps, una percepció del mortal com a mortal..

Per al fotògraf japonès Hiroshi Sugimoto els fòssils són la metàfora del pòsit del pas del temps sobre les coses. Un temps geològic, *un temps profund* com escriu Nicholas Mirzoeff en *Com veure el món*, davant del qual la vida biològica és un breu passar en el fluir d'un riu. Els fòssils, como les fotografies, són *gravadores del temps*.

Observant les línies de la mà podem llegir les vetes de la pedra, les pigues i les marques de la pell com a constel·lacions, les clivelles de la

terra com el sexe femení i el borriSol com les algues que es bressolen sota l'aigua.

La pell de la pedra i la mà tenen una mateixa tonalitat rosada i la mà mostra una estrella dibuixada en la palma que poguera ser un cel travessat pel vol d'una bandada d'ocells que tracen una artèria que es reflecteix en la fractura d'una terra resseca.

El vol dels ocells desplega l'univers i el raig, símbol del foc com un principi vital, es converteix en terra i aigua, transita per la cosmogonia de Lucía Morate que enllaça allò orgànic i allò mineral.

Alguns projectes de l'autora tenien ja inserides les qualitats canviants de les formes i una intuïció poètica de modelar la matèria. *Donde el espejo no alcanza l'aigua* és l'element que explica els cossos i la necessitat de travessar el reflex de l'espill per a avançar en el coneixement de la feminitat. En *Radiestesia* està present la realitat líquida i l'immens impuls d'omplir la terra desèrtica de mar. En *Muntanya desbibuixada*, un projecte d'investigació en la serra Molinet, el temps geològic deixa de ser permanent per desfer-se lentament en un bufit d'arena i un batec.

En els relats mítics vam ser creats com a éssers de fang modelats per déus terrissaires que van amalgamar la terra, l'aigua i la seua sang abans que les coses tingueren nom.

El que veiem és un món sorgint del magma primigeni. En el principi les roques i la pell contenen els mateixos enigmes. El temps i les aigües van anar modelant les formes que avui reconeixem com a parts inseparables dels nostres cossos.

PANTA REI
Lucía Morate

L'única cosa permanent és el canvi
(Heràclit)

Fotografies realitzades sobre el cos humà, un paisatge en contínua transformació. Imatges del físic, la pell i el carnal, combinades amb escenes de la naturalesa donde al seu torn també flueix el canvi.

En el vincle i la relació de l'espècie humana amb el seu entorn natural, observe com les pautes de comportament i les conseqüències de cada acció semblen basar-se en regles o ritmes similars als cicles naturals, on tot està connectat en una constant renovació i mutació de la matèria i l'energia. Aquest projecte naix d'aqueixa necessitat d'indagar sobre la transitorietat de la nostra identitat.

M'interessa el cos com a entitat fràgil, íntima i sensorial, com a mapa i territori en el qual transitent i muten les emocions. La petjada del canvi, la renovació.

Reflexione sobre el trencadís, l'impermanente i inestable de les nostres vides.

Observe la feblesa de creences, idees i sentiments que es modifiquen amb el pas del temps, i em sorprèn la mal·leabilitat de l'ésser humà i la seu assimilació de tota experiència.

Panta Rei és un exercici que ausculta l'ésser físic com si tractara de descobrir el que s'amaga sota la pell, entrellucant les formes en les quals l'invisible es manifesta.

El mapa dels nostres processos vitals es revela en la matèria inerta i també en l'orgànica..

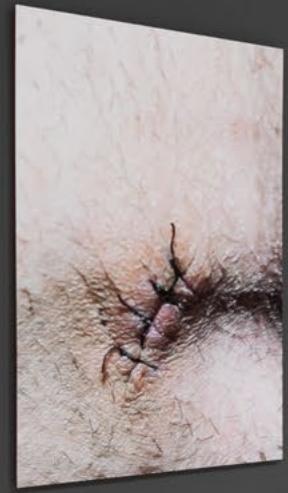
En aquest treball autobiogràfic m'enfronto a la meua vulnerabilitat. El meu paisatge emocional canvia. Qui vaig ser? qui sóc? qui vull ser?

PANTA REI

LUCÍA MORATE BENITO

Fieles a nuestro compromiso social, en la Universidad de Alicante mantenemos entre nuestras funciones esenciales, además de la docencia y la investigación, la transferencia del conocimiento, la divulgación científica y la dinamización cultural. Por eso, nuestro compromiso con el arte más actual es firme y decidido. Bajo estas premisas es para mí un placer presentar en la Sala Cub 2 del MUA la exposición “Panta Rei” de la fotógrafa vallisoletana, afincada en Alicante, Lucía Morate.

En un primer momento podríamos calificar “Panta Rei” como una muestra fotográfica, pero la acotación resulta imprecisa pues la incorporación del vídeo, de objetos encontrados y el modo como están dispuestas las fotografías en sala, hacen que este montaje esté mucho más cercano al concepto de instalación que al de exposición fotográfica al uso.

Panta Rei, que en griego antiguo significa todo fluye, es una máxima que Platón atribuye al filósofo presocrático Heráclito. Un concepto que se refiere a que todo está en cambio constante. Y es esa transformación la que mueve a la artista a reflexionar sobre la materia, el ser, el tiempo y la existencia. Porque, pese a que el pensamiento ilustrado clasifica taxonómicamente las especies, la intuición de Lucía Morate se empecina en evidenciar que lo animado y lo inanimado, lo vivo y lo muerto, lo orgánico y lo inorgánico están configurados por idénticas partículas, forman parte de un devenir común y los límites entre paisaje y cuerpo se diluyen hasta alcanzar la consustancialidad.

Así pues, la artista hace uso de todo un conjunto de estrategias fotográficas (zoom, virajes, macros...) para generar imágenes que rompen definitivamente con la divisoria entre los reinos animal, vegetal y mineral. Fotografías que refuerzan el mensaje de que todo lo que conocemos es parte de una misma sustancia y que en lo microscópico está comprimido el cosmos.

No dejen pasar la oportunidad de visitar esta exposición, ya sea acudiendo a nuestro museo o a través de este catálogo. Verán cómo resulta sorprendente la delicadeza y sensibilidad con la que Lucía Morate muestra su poética.

Espero que disfruten de la muestra tanto como lo he hecho yo.

Amparo Navarro Faure
Rectora UA

EL FLUIR DE LA MATERIA

Una larga tradición pictórica nos ha acostumbrado a separar entre cuerpo y naturaleza, y aún más: entre cuerpo vivo y naturaleza muerta. Pero cuando nos acercamos lo suficiente al reflejo de aquello que nos rodea, la dicotomía desaparece. No solo se difumina, sino que deja de importar.

Lucía Morate viene a hablarle a nuestra retina dotada de alma, sobre la fragilidad y la vulnerabilidad de nuestras identidades mutables y lo hace con la autoridad que le confiere una sólida trayectoria de empleo de la imagen como instrumento de reflexión y empoderamiento, así como de creencia que el arte posee el poder transformador de la sociedad, pues Lucía es responsable de 15 avatares de grandes proyectos expositivos del Ministerio de Cultura; de cinco ediciones de PhotoAlicante; de exposiciones en Artendencias(Fuenlabrada), PA TA TA (Granada) o el Centro Portugués de fotografía.

La quiromancia denomina estos dos surcos que llevamos impresos desde antes de nacer, la línea del corazón y la de la cabeza, intersecadas normalmente por la del destino, que viene a trastocar lo que el corazón anhela y lo que el cerebro programa. La palma de la mano es una de las imágenes que más nos intriga, en los primates y en nosotros mismos: esa singularidad del dibujo de la piel, la corteza que custodia la memoria del árbol, capaz de atesorar lo que hemos vivido, la huella inconfundible de lo que somos...

Ver la línea de la vida en primer plano, sin más referentes ni delimitación que su propia superficie, da vértigo.

La línea del corazón y la línea de la cabeza, reverberan la ancestral dualidad, la escisión platónica entre alma y cuerpo, lo que se desea y lo que se es, lo virtual y lo real. Pero no siempre fue así. Al principio éramos puro fluir como la naturaleza, pura transformación. Al modelar a nuestros semejantes en barro, nos separamos de la naturaleza y al cocer esas figuras con fuego, sellamos nuestra irreversible bifurcación.

Si la palma de la mano nos intriga, la cicatriz nos desorienta porque es tejido vivo y muerto a la vez. La sutura es abismo y puente entre dos

orillas de carne. Es espacio incierto y territorio ganado a la muerte, es recordatorio de que estamos en tiempo de prórroga. Es fósil en el que cada irisación, cada fibra cristalizada es testimonio de una edad, de aquello que hemos vivido, amado, o añorado.

Cinco siglos antes de la cristiandad, Parménides de Elea se fija en la esfera bien redondeada, nos recuerda Borges, cuya fuerza es constante desde el centro hacia cualquier dirección. El siciliano Empédocles de Agrigento urdió una laboriosa cosmogonía; hay una etapa en que las partículas de tierra, de agua, de aire y de fuego, integran una esfera sin fin, “el Sphairos redondo, que exulta en su soledad circular”.

Para la mente medieval Dios era esa esfera intelectual con el centro en todas partes y la circunferencia en ninguna, aunque Blaise Pascal, interferido por la física, adscribe esa definición a la naturaleza, llamándola “esfera espantosa”, que luego vino a nosotros, literariamente, en el siglo XX, en forma de aleph.

Todas estas posibles incursiones y muchas otras, insospechadas, nos plantea esta muestra fotográfica de la percepción que Lucía Morate tiene de la naturaleza, su constante cambio y el cuerpo físico y simbólico en perfecta sintonía transformadora, en este presente fluido que nos desconcierta, pues venimos de buscar certezas, dualidades, taxonomías (como los botánicos del siglo XVIII que etiquetaron el mundo ayudándonos a descifrarlo, pero al mismo tiempo, objetivándolo desde el conocimiento y su pecado de soberbia).

Lucía Morate restablece con su mirada el orden inicial en el que todo fluye, *Panta Rei*, y nuestro tiempo (mezquino frente al tiempo geológico del planeta) es mera cicatriz perecedera. Disfrúntenla antes de que se cure.

Catalina Iliescu
Vicerrectora de Cultura, Deporte y Extensión Universitaria

TODO FLUYE

Carmen Dalmau

Todo es paisaje en *Panta rei*, el río, la montañas, el cielo, el cuerpo. La naturaleza fluye eternamente y nosotros formamos parte de la eternidad cósmica, como las aves, las algas fluviales y las *piedras pequeñas y ligeras*.

En occidente, desde la antigüedad, aquel mundo tendió a la separación de los cuerpos que lo habitaban y siendo los primeros moradores modelados en barro nos fuimos desgajando de la naturaleza por la propia acción que nos llevó a la forma erguida, pero se nos entregó también el fuego con el que aprendimos a forjar metales y endurecer el barro, a hacer tinajas y ladrillos que nos fueron alejando de las primeras chozas y oquedades que nos resguardaban.

Una vez separados los cuerpos del fluir de la materia fuimos escindiendo nuestro propio cuerpo en corazón, alma, mente, razón.

Para el psicoanálisis los humanos estamos compuestos de psique, lo que se denominaba alma y fue codificado por las religiones, la mente, el cerebro, el cuerpo. En la mente se desarrollan mecanismos inconscientes y en el cerebro la conciencia. La herencia platónica escinde al ser humano en alma y cuerpo.

Panta rei de Lucía Morate es una lectura emocional de espacio y tiempo que regresa de forma intuitiva a la búsqueda de los planteamientos anteriores.

Hoy, desde la neurociencia, se desecha la idea de separación del cerebro del cuerpo, encerrado en una caja craneal. Algunos enfoques neurológicos sostienen que solo existimos como cerebro y conexiones neuronales, sin embargo, la más reciente de las interpretaciones afirma que solo somos cuerpo. Un cuerpo que piensa, que siente, que recuerda.

En occidente hemos ido perdiendo el alma selvática asociada al reino animal, al árbol o a la montaña. En *Panta rei*, las estrías de la piedra y las de nuestra piel son vestigios de la misma materia.

Parménides, en el *Poema del Ser*, permite actuar el magma eterno del ser y el no ser que fluye en Heráclito: *Arrastrados, sordos a la vez que ciegos, estupefactos, masas indecisas para quienes ser y no ser son lo mismo y no lo mismo, y que de todas las cosas hay camino de vuelta.*¹

En época de Parménides de Elea, al inicio del siglo V a.n.e., aún se hallaban juntos el sí y el no, aquello que hay y lo que no hay, el ser y el no ser. *La diosa separó las dos hebras del universo, las alisó, hizo de ellas dos caminos, y el griego optó por uno de ellos, el del sí, el de lo que puede pensarse y decirse sin que deje de ser nunca idéntico a sí mismo. A esa identidad, a esa repetición, la llamó verdad. (...) pero lo cierto es que, a partir de ese momento, el curso del universo, ese que Heráclito aun veía fluir y alternar entre opuestos, se detuvo.*²

Es en este cruce de caminos fue cuando Occidente escogió un camino diferente.

Nos hemos ido dotando de interpretaciones del mundo que nos permitieran hacerlo abordable y comprensible. Unos nos alejamos cada vez más del panteísmo, optamos por religiones de libros únicos donde la razón y la verdad tomaron la palabra. Otros siguieron anclados a principios más fluidos como el tao, el budismo y las sombras. Nosotros elegimos la luz.

Así, el naturalista sueco Carlos Linneo se inició en el estudio de la botánica en el siglo XVIII, bebiendo de los principios ilustrados del siglo de las luces, estableció una taxonomía desde el pensamiento científico que dividió los reinos animales, vegetales y minerales. Ordenó el mundo de forma clara y jerárquica. Sistemas rígidos y estables que dejaron de ser transitorios e inseguros.

En un pliegue del tiempo, entendido como no lineal, *Panta rei* nos recuerda que alguna vez transitamos un camino común en el que las

¹ Parménides de Elea. Poemas del Ser. Proemio. Fragmento 6. Gredos. Usal.

² Maillard, Chantal. *Las venas del dragón*. Galaxia Gutenberg. Barcelona, 2021

cosas y el mundo alternaban con los opuestos y en el que la luz y las tinieblas, las rocas y los pájaros, las manos y las olas, los helechos y las estrellas seguían el mismo curso del universo, y en el que la intuición era un instrumento para pensar el mundo.

Un mundo frágil e inestable. Un mundo cambiante de formas, dinámico, donde la geometría de los fractales se encuentra en nuestras redes neuronales tanto como en un copo de nieve.

Sísifo se hermanó con Prometeo por la crueldad del castigo de Zeus. Encadenado a una enorme piedra que tiene que subir eternamente a la cima de una montaña. Día a día repetir el mismo gesto. Albert Camus reclamó en su *Mito de Sísifo* que más allá del corazón que sentimos que hay en nosotros y del mundo que tocamos y que por tanto juzgo que existe, todo lo demás es construcción. Nos hemos dotado de unas coordenadas de tiempo y espacio para construir este mundo en el que todo fluye. Un tiempo que fluye.

Todo fluye -*Panta rei*- es el concepto del devenir introducido por Heráclito en el siglo VI a.n.e.

Un devenir que es puro fluir, sujeto a la ley de la medida que regula el ciclo incesante de alumbramiento y muerte, el continuo tránsito de la oscuridad a la luz, de un mundo no creado por los dioses.

El río que fluye es lo eternamente cambiante, la identidad transitoria, lo inestable, lo que no permanece nunca igual, ese decir del filósofo melancólico *no podrás sumergirte dos veces en el mismo río*.

Y ese fluir es el vivir que provoca heridas del alma que se graban en la piel, en las rocas, en las ondas del agua y que nos remite al pasado de otros paisajes habitados, de otros cuerpos que perdieron las alas, a un ligero caminar sobre las aguas.

Las cicatrices de la piel son huellas de helecho grabadas en la piedra, fósiles que almacenan tiempo, una percepción del mortal en cuanto mortal.

Para el fotógrafo japonés Hiroshi Sugimoto los fósiles son la metáfora del poso del paso del tiempo sobre las cosas. Un tiempo geológico, *un tiempo profundo* como escribe Nicholas Mirzoeff en *Cómo ver el*

mundo, frente al que la vida biológica es un breve pasar en el fluir de un río. Los fósiles, como las fotografías, son *grabadoras del tiempo*.

Observando las líneas de la mano podemos leer las vetas de la piedra, los lunares y marcas de la piel como constelaciones, las grietas de la tierra como el sexo femenino y el vello como las algas que se mecen bajo el agua.

La piel de la piedra y la mano poseen una misma tonalidad rosada y la mano muestra una estrella dibujada en su palma que pudiera ser un cielo atravesado por el vuelo de una bandada de aves que trazan una arteria que se refleja en la fractura de una tierra reseca.

El vuelo de los pájaros despliega el universo y el rayo, símbolo del fuego como principio vital, se convierte en tierra y agua, transita por la cosmogonía de Lucía Morate enlazando lo orgánico y lo mineral.

Algunos proyectos de la autora tenían ya insertas las cualidades cambiantes de las formas y una intuición poética de modelar la materia. *Donde el espejo no alcanza* el agua es el elemento que explica los cuerpos y la necesidad de atravesar el reflejo del espejo para avanzar en el conocimiento de la feminidad. En *Radiestesia* está presente la realidad líquida y el inmenso impulso de llenar la tierra desértica de mar. En *Muntanya desbibuixada*, un proyecto de investigación en la Serra Molinet el tiempo geológico deja de ser permanente para deshacerse lentamente en un soplo de arena y un latido.

En los relatos míticos fuimos creados como seres de barro moldeados por dioses alfareros que amalgamaron la tierra, el agua y su sangre antes de que las cosas tuvieran nombre.

Lo que vemos es un mundo surgiendo del magma primigenio. En el principio las rocas y la piel contenían los mismos enigmas. El tiempo y las aguas fueron modelando las formas que hoy reconocemos como partes inseparables de nuestros cuerpos.

PANTA REI
Lucía Morate

Lo único permanente es el cambio
(Heráclito)

Fotografías realizadas sobre el cuerpo humano, un paisaje en continua transformación. Imágenes de lo físico, la piel y lo carnal, combinadas con escenas de la naturaleza donde a su vez también fluye el cambio.

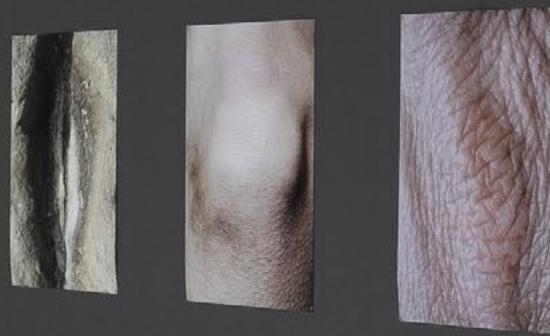
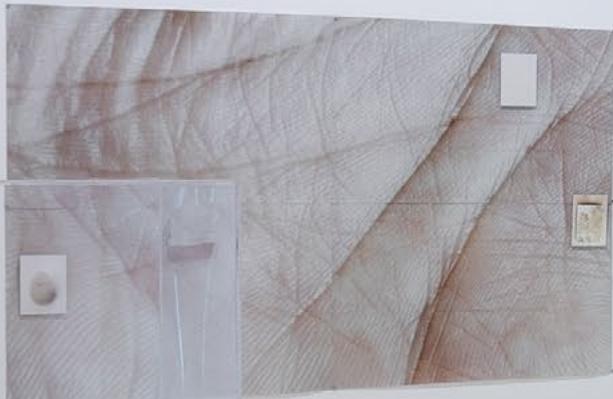
En el vínculo y la relación de la especie humana con su entorno natural, observo cómo las pautas de comportamiento y las consecuencias de cada acción parecen basarse en reglas o ritmos similares a los ciclos naturales, donde todo está conectado en una constante renovación y mutación de la materia y la energía. Este proyecto nace de esa necesidad de indagar sobre la transitoriedad de nuestra identidad.

Me interesa el cuerpo como entidad frágil, íntima y sensorial, como mapa y territorio en el que transitan y mutan las emociones. La huella del cambio, la renovación.

Reflexiono sobre lo quebradizo, lo impermanente e inestable de nuestras vidas. Observo la debilidad de creencias, ideas y sentimientos que se modifican con el paso del tiempo, y me asombra la maleabilidad del ser humano y su asimilación de toda experiencia.

Panta Rei es un ejercicio que ausculta el ser físico como si tratara de descubrir lo que se esconde bajo la piel, atisbando las formas en las que lo invisible se manifiesta. El mapa de nuestros procesos vitales se revela en la materia inerte y también en la orgánica.

En este trabajo autobiográfico me enfrento a mi vulnerabilidad. Mi paisaje emocional cambia. ¿Quién fui? ¿quién soy? ¿quién quiero ser?

True to our social commitment, we at the University of Alicante place teaching, research, knowledge transfer, scientific dissemination and cultural promotion at the heart of everything we do. As part of our efforts to support contemporary art, I am pleased to present the exhibition “Panta Rei”. Staged in the UA Museum’s El Cub 2 hall, the exhibition shows the work of the photographer Lucía Morate, born in Valladolid but based in Alicante.

While one could be tempted to describe “Panta Rei” as a photographic exhibition, this would be rather inaccurate. Installation is actually a much more appropriate term, as this project includes videos and found objects, and the photographs are arranged in a special way.

Panta Rei, “everything flows” in Greek, is a maxim that Plato attributed to pre-Socratic philosopher Heraclitus. The meaning of this concept is that everything is in constant change, which in turn encourages the artist to reflect on matter, being, time and existence. Because, although since the Enlightenment scientists have developed taxonomical classifications to organise species, Lucía Morate, as an intuitive artist, aims to prove that everything – whether animate or inanimate, living or dead, organic or inorganic – is made up of identical particles, that everything is part of a whole, that the boundaries between landscape and body disappear until both become one and the same.

The artist deploys a wide range of photographic strategies (zooming, toning, macro photography...) to create images that cross the boundaries between the animal, plant and mineral kingdoms. Photographs that reinforce the message that everything we know is part of the same substance, that what we can see through the microscope contains the whole cosmos.

Do not miss the opportunity to visit this exhibition or to explore it through this catalogue. You’ll be surprised by Lucía Morate’s work, delicately and sensitively poetic.

I hope you’ll enjoy the exhibition as much as I did.

Amparo Navarro Faure
UA President

THE FLOW OF MATTER

Over the course of the centuries, in painting, we have become used to the separation between body and nature, and even more: between living body and still life. But when we get close enough to the reflection of the world around us, there is no such dichotomy. It is not just that it disappears – it no longer matters.

Lucía Morate is here to talk to our retina, endowed with a soul, about the fragility and vulnerability of our changing identities, doing so with the authority of someone with a solid career using images as tools for reflection and empowerment, in the belief that art is the driver of social transformation. Lucía is responsible for 15 avatars of major exhibitions staged by the Spanish Ministry of Culture; five editions of the PhotoAlicante contest; or exhibitions at events and venues such as Artendencias (Fuenlabrada), PA TA TA (Granada) or the Portuguese Photography Centre.

In palm reading, two of the lines we all have on our hands even before birth are the heart line and the head line, normally intersected by the fate line, which alters the yearnings of the heart and the plans our brain makes. The hand palm, in human beings as well as in other primates, is truly intriguing: the peculiar lines on our skin, the bark that preserves the memory of the tree, a record of our past experiences, the unmistakable traces of what we are...

Looking closely at the life line, with no reference points, no boundaries, nothing but the line on our skin, makes us feel dizzy.

The heart line and the head line reflect the age-old duality, the Platonic separation between soul and body, what we wish and what we are, the virtual world and the real world. But it wasn't always like that. In the beginning we were part of the flow, like nature, always changing. When we modelled our peers in clay, we distanced ourselves from nature; after those clay figures were fired in our kilns, there would be no turning back.

Whereas the hand palm is intriguing, scars are puzzling, a combination of living and dead tissue. Suturing, at the same time, creates and bridges an abyss in our flesh. It is a space of uncertainty, it is land

conquered from death, it is a reminder that we have been granted a temporary extension. A fossil in which every irisation, every crystallised fibre, is a trace left by the past, by everything we have experienced, loved, missed.

Five centuries before the Christian era, Borges points out, Parmenides of Elea examined the perfectly rounded sphere, whose force from the centre is constant in all directions. The Sicilian Empedocles of Agrigento developed an elaborate cosmogonic theory; there was a time in which earth, water, air and fire formed an infinite sphere, "the round Sphairos, rejoicing in its circular loneliness".

In the Middle Ages, God was that intellectual sphere whose centre was everywhere and circumference nowhere, although Blaise Pascal, from a physicist's perspective, applied that definition to nature, describing it as a "fearful sphere". In the twentieth century, Borges would write about Pascal's sphere, which would take the form of an aleph.

Through this photographic exhibition, Lucía Morate provides these and many other unexpected insights into her perception of nature and its constant changes, the physical and symbolic body in perfect transformative harmony, in this flowing present we cannot quite grasp, as for a long time we have been looking for certainties, dualities, taxonomies. Similarly, eighteenth-century botanists helped us decipher the world by naming things; in so doing, however, these arrogant scholars also objectified it.

With Lucía Morate's gaze, the original order of the world is restored, one in which everything flows (*Panta Rei*) and our time, so insignificant compared to the planet's geological time, is but a scar that will eventually disappear. Enjoy it before it heals.

Catalina Iliescu

Vice President for Culture, Sports and Extracurricular Activities

EVERYTHING FLOWS

Carmen Dalmau

Everything is landscape in *Panta rei*: the river, the mountains, the sky, the body. Nature is always flowing, and we are part of that cosmic eternity, together with birds, river algae or those *small, lightweight stones*.

In the West, since antiquity, there has been a separation between the world and the bodies living in it. As its original inhabitants, modelled in clay, we detached ourselves from nature, first by developing the ability to walk on two legs and then by discovering fire. With it, we learned how to forge metal and harden clay, to make jars and bricks, and we would abandon the huts and caves that had once sheltered us to live in more complex buildings.

Once the body had become separate from the flow of matter, we divided our own body into heart, soul, mind and reason.

Psychoanalysts state that we human beings are made up of the psyche – formerly known as the soul, interpreted by religions – and the mind, the brain and the body. The mind is where unconscious processes take place, whereas conscious ones are governed by the brain. Since Plato, the human being has consisted of soul and body.

Lucía Morate's *Panta rei* is an emotional interpretation of space and time that intuitively reexplores the approaches outlined above.

Today, neuroscientists reject the idea that the brain – contained in the cranial cavity – is separate from the body. According to certain neurological approaches, a human being only exists as a brain and a network of neural connections; more recently, however, it has been posited that we are just bodies. Bodies able to think, to feel, to remember.

In the West, our wild soul, linked to the animal kingdom, to trees or mountains, has gradually disappeared. In *Panta rei*, the cracks in the stone and in our skin are traces of matter itself.

Parmenides, in his *Poem on Nature*, allows the eternal magma of being and non-being (which Heraclitus saw as a flow) to act: *so that they are borne along stupefied like men deaf and blind. Undiscerning crowds, who hold that it is and is not the same and not the same, and all things travel in opposite directions!*¹

In the times of Parmenides of Elea, in the early 5th century BCE, yes and no, the things that are and the things that are not, being and non-being, were still one and the same. *The goddess separated the two threads of the universe, smoothed them out, turned them into two paths, and the Greeks chose one of them, the path of affirmation, of what can be thought and said while always remaining identical to itself. That identity, that repetition, was called truth. (...) From then on, the course of the Universe, which for Heraclitus still flowed and alternated between opposites, stopped.*²

It was at that crossroads that the West took a different path.

We have armed ourselves with interpretations of the world that made us able to grasp it, to understand it. Some of us moved further and further away from pantheism, opting for religions based on a single book, in which reason and truth prevailed. Others remained linked to more fluid principles – Tao, Buddhism, shadows. We chose light.

And so, Swedish naturalist Carl Linnaeus started his botanical studies in the 18th century drawing on the principles of the Age of Enlightenment, establishing a scientific taxonomy that consisted of the animal, plant and mineral kingdoms. He ordered the world in a clear, hierarchical manner. Systems that had been transitional and uncertain became rigid and stable.

In a wrinkle in time, understood as a non-linear entity, *Panta rei* reminds us that we all once trod the same path, one where things and the world alternated with their opposites, where light and darkness,

¹ Parmenides of Elea. Poem on Nature. Taken from John Burnet's *Early Greek Philosophy*, 3rd ed. (London: A & C Black, 1920). Retrieved from <http://www.platonic-philosophy.org/files/Parmenides%20-%20Poem.pdf>

² Maillard, Chantal. *Las venas del dragón*. Galaxia Gutenberg. Barcelona, 2021. Excerpt translated from Spanish into English by the University of Alicante Languages Services.

rocks and birds, hands and waves, ferns and stars, followed the same course, where intuition was a tool to think about the world.

A fragile, unstable world, shapeshifting and dynamic, where the geometry of fractals is found both in our neural networks and in a snowflake.

Sisyphus, like Prometheus, was cruelly punished by Zeus. Chained to a huge rock, he was sentenced to roll it up a hill for all eternity, repeating the same movements day after day. In his *The Myth of Sisyphus*, Albert Camus stated that, beyond the heart we feel in ourselves, beyond the world we touch, all else is construction. We have given ourselves temporal and spatial coordinates to build this world in which everything flows. A flowing time.

Everything flows – *Panta rei* – is the concept of existence introduced by Heraclitus in the 6th century BCE.

A flowing existence, subject to the laws that govern the never-ending cycles of birth and death, the constant transition from darkness to light, a world not created by the gods.

The flowing river is constant change, transitory identity, instability, that which never remains the same – or, as the melancholic philosopher put it, *no man ever steps in the same river twice*.

That flow is our life, and the wounds it inflicts on the soul are carved into our skin, in the rocks, in the ripples on water. They allude to the past of other inhabited landscapes, of other bodies that lost their wings, of swiftly walking on water.

The scars on the skin are the traces of ferns on the stone, fossils where time is stored – something that, as mortal beings, we are able to perceive.

For the Japanese photographer Hiroshi Sugimoto, fossils stand as a metaphor for the traces the passage of time leaves on things. A geological time, *a deep time*, as described by Nicholas Mirzoeff in *How to See the World*, compared to which biological life is but a brief instant in the flowing of a river. Fossils, like photographs, are *recorders of time*.

By reading palms we can see the veins in the stone, or the spots and marks on the skin, as constellations; the cracks in the ground as female genitalia; the body hair as algae swaying under water.

The skin of the stone and the hand have the same pinkish hue. A star appears on the palm of the hand – maybe a flock of birds flying across the sky, drawing an artery that reflects the cracks in the dry land.

Birds start flying and the universe unfolds – lightning, symbolising fire as the origin of life, becomes earth and water, travelling across Lucía Morate's cosmogony, acting as a bridge between the organic and the mineral world.

Some of the artist's previous projects were already concerned with the changing nature of shapes and a poetic intuition to mould matter. In *Donde el espejo no alcanza* water was the element that gave meaning to bodies, that explained the need to go through our reflection in the mirror to advance our knowledge of the female condition. In *Radiestesia* we find the liquid reality, the irresistible urge to pour the sea into the desert. In *Muntanya desbibuixada*, a research project in the Serra Molinet area, geological time is no longer permanent, slowly fading until all that remains is the sand in the air, a beat.

According to myth, we were born as beings of clay, moulded by gods that gave shape to earth, water and blood before things had a name.

What we see is a world emerging from the primeval magma. In the beginning, rocks and skins concealed the same mysteries. Time and water gradually created the shapes that we now see as integral parts of our bodies.

PANTA REI
Lucía Morate

Change is the only constant in life
(Heraclitus)

Photographs focusing on the human body, an ever-changing landscape. Images of physical things, of skin and flesh, combined with scenes of nature, where change also flows.

When I look at the link, the relationship between human beings and their natural environment, I observe how behavioural patterns and the consequences of each action seem to be based on rules or rhythms similar to natural cycles, where everything is connected through the constant renewal and transformation of matter and energy. This project reflects the need to explore the transitory character of our identity.

I am interested in the body as a fragile, intimate and sensory entity, as a map and space where emotions transition and change. The imprint left by transformation, renewal.

I am concerned with how our lives can be easily smashed into pieces, with their impermanence and instability.

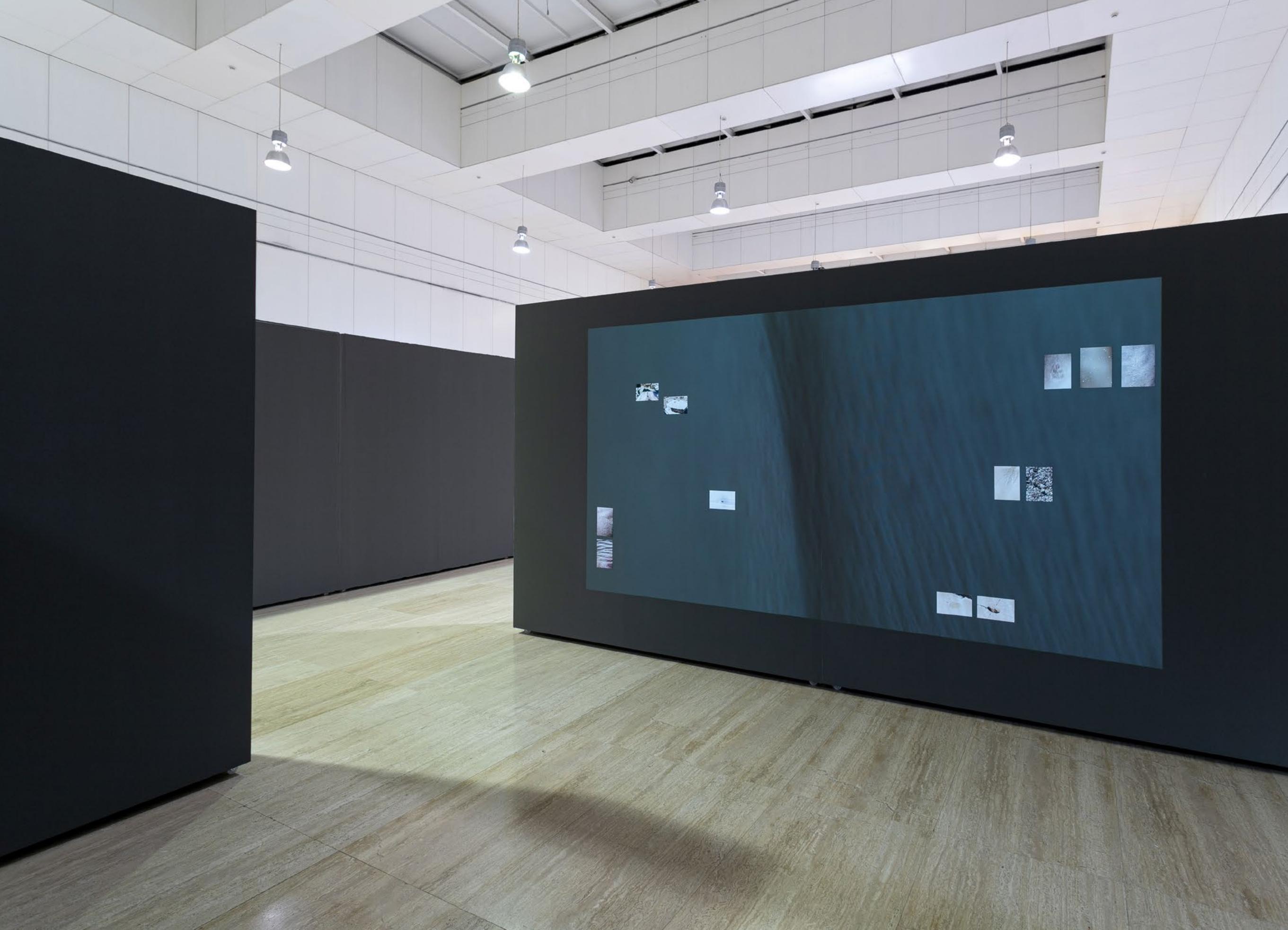
I analyse the weakness of beliefs, ideas and feelings that change over time, surprised by the malleability of human beings and the way we assimilate every experience.

Panta Rei examines the physical being, seeking to discover what is hidden under the skin, the ways in which invisible things are revealed.

The map of our vital processes is present in both inert and organic matter.

In this autobiographical project, I confront my vulnerability. My emotional landscape changes. Who was the person I used to be? Who am I? Who is the person I would like to become?

Biografia

Artista visual, docent i mediadora cultural.

www.luciamorate.com

En la seua obra reflexiona sobre el canvi com a constant, sobre el cos, sobre la fragilitat i la vulnerabilitat mutables de les nostres identitats, explorant els aspectes geològics i territorials com a procés i matèria.

La seua disciplina excel·lent és la fotografia, però a més realitza dibuixos, collages, audiovisuals i escultures segons el projecte.

El seu treball ha sigut seleccionat, premiat i exposat en diversos festivals i museus com el Museu d'Art Contemporani Patio Herreriano de Valladolid, Centre Portuguès de Fotografia, el festival d'arts visuals Artendencias, el CEART Fuenlabrada i el Festival Internacional de Fotografia Emergent Pa-Ta-Ta de Granada. Va ser becada per la Junta de Castella i Lleó i pel Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana, entre altres.

Realitza nombrosos projectes de mediació amb diferents col·lectius.

Està especialitzada en fotografia participativa, empra la imatge com a eina de reflexió, enfocant una mirada crítica i un empoderament individual i col·lectiu.

Ha impartit cursos i conferències en Ch. ACO, Fira d'Art Contemporani, Xile.

Universitat de Cadis, cursos d'estiu de la UCA. Encontexto, Universitat Complutense de Madrid. En els Festivals de Fotografia Viphoto, Vitòria, Emergent, Lleida.

Forma part de Cómo ser fotógrafa i Fotoeduterapia.

A més a més, és cofundadora de FOC (Fotografia Observatori Cultural), ha organitzat durant cinc edicions gran part de les activitats i la programació expositiva del Festival PhotoAlicante, ha coordinat projectes fotogràfics per al Ministeri de Cultura en 15 museus estatals i va ser membre fundador de la revista de fotografia contemporània 10x15.

Biografía

Artista visual, docente y mediadora cultural.

www.luciamorate.com

En su obra reflexiona sobre el cambio como constante, sobre el cuerpo, sobre la fragilidad y la vulnerabilidad mutables de nuestras identidades, explorando lo geológico y lo territorial como proceso y materia.

Su disciplina sobresaliente es la fotografía, realiza dibujos, collages, audiovisuales y esculturas según el proyecto.

Su trabajo ha sido seleccionado, premiado y expuesto en diversos festivales y museos como son el Museo de Arte Contemporáneo Patio Herreriano de Valladolid, Centro Portugués de Fotografía, el festival de artes visuales Artendencias, el CEART Fuenlabrada y el Festival Internacional de Fotografía Emergente Pa-Ta-Ta de Granada. Becada por la Junta de Castilla y León, el Consorcio de Museos de la Comunidad Valenciana entre otros.

Realiza numerosos proyectos de mediación con distintos colectivos.

Está especializada en fotografía participativa, emplea la imagen como herramienta de reflexión, fortaleciendo una mirada crítica y un empoderamiento individual y colectivo.

Ha impartido cursos y conferencias en Ch. ACO, Feria de Arte Contemporáneo, Chile. Universidad de Cádiz, cursos de verano de la UCA. Encontexto, Universidad Complutense de Madrid. En los Festivales de Fotografía Viphoto, Vitoria, Emergent, Lleida.

Forma parte de Cómo ser fotógrafa y Fotoeduterapia.

A su vez es cofundadora de FOC (Fotografía Observatorio Cultural), ha organizado durante cinco ediciones gran parte de las actividades y la programación expositiva del Festival PhotoAlicante, ha coordinado proyectos fotográficos para el Ministerio de Cultura en 15 museos estatales y fue miembro fundador de la revista de fotografía contemporánea 10×15.

Biography

Visual artist, teacher and cultural mediator.

www.luciamorate.com

Her projects are concerned with change as a constant, the body, the changing fragility and vulnerability of our identities, exploring geology and geography as processes and matter.

While her primary discipline is photography, she also makes drawings, collages, audiovisual art and sculptures depending on the project.

The work of this award-winning artist has been selected and exhibited at several festivals and museums, including Valladolid's Patio Herreriano Contemporary Art Museum, the Portuguese Photography Centre, the Artendencias Visual Arts Festival, Fuenlabrada's CEART and Granada's Pa-Ta-Ta International Festival of Emerging Photographers. She has received funding from the Castile and León Government and the Valencia Region Museum Consortium, among others.

Lucía Morate conducts numerous mediation projects with different groups.

Having specialised in participatory photography, she uses images as a tool for reflection, encouraging us to look at things with critical eyes and promoting individual and collective empowerment.

She has delivered courses and lectures at Ch. ACO (Chile Contemporary Art Fair), the University of Cádiz (summer courses), the Encontexto photography conference, the Complutense University of Madrid and the Viphoto, Vitoria and Lleida-Emergent festivals.

Member of the Cómo ser fotógrafa ("How to be a woman photographer") and Fotoeduterapia ("Photoedutherapy") projects.

Moreover, she cofounded FOC (Culture and Photography Observatory), organised a large part of the activities and exhibitions of five editions of the PhotoAlicante festival, coordinated photographic projects for the Spanish Ministry of Culture at 15 state-run museums, and was a founding member of the 10×15 contemporary photography journal.

Statement

“Som com fotografies, xicotets instants de presència amb essència mineral”.

El treball de Lucía Morate Benito reflexiona sobre tot allò que és mutable, inestable i fràgil.

Li interessa el cos com a buit dinàmic, íntim i sensorial pel qual travessa l'experiència. Un paisatge on el temps marca i deixa petjada. La pell és la frontera que delimita les àrees internes de les externes.

En les seues peces poètiques i filosòfiques assenyala l'aparent identitat dels oposats, influenciada pel pensament d'Heràclit que afirma “Totes les coses són una”.

Parla del temps geològic i còsmic, conceptes que estan presents en els seus projectes *Radiestesia*, *Panta Rei* i *Muntanya desdibuixada*. En la seua obra ens pregunta sobre quina escala i proporció tenen les nostres vides en la història de l'univers.

Latrauen les pedres i els minerals pel seu aparent silenci i dilatat temps.

Igual que Giseppe Penone, considera que “Tots els elements són fluids. Fins i tot la pedra és fluida: una muntanya s'enfonsa, es converteix en arena. Només és qüestió de temps. És la curta durada de la nostra existència la que fa que diguem “dur”o “bla” a aquest o a un altre material. El temps fa malbé aquests criteris”.

Statement

“Somos como fotografías, pequeños instantes de presencia con esencia mineral”

Lucía Morate centra su mirada en lo mutable, lo inestable y lo frágil.

Le interesa el cuerpo como oquedad dinámica, íntima y sensorial por la que atraviesa la experiencia. Un paisaje donde el tiempo marca y deja huella. La piel es la frontera que delimita lo interno de lo externo.

En sus piezas poéticas y filosóficas señala la aparente identidad de los opuestos, influenciada por el pensamiento de Heráclito que afirma “Todas las cosas son una”.

Habla del tiempo geológico y cósmico conceptos que están presentes en sus

proyectos *Radiestesia*, *Panta Rei* y *Muntanya desdibuixada*. En su obra nos pregunta sobre. ¿Qué escala y proporción tienen nuestras vidas en la historia del universo?

Le atraen las piedras y los minerales por su aparente silencio y dilatado tiempo.

Al igual que Giseppe Penone considera que “Todos los elementos son fluidos. Incluso la piedra es fluida: una montaña se desmorona, se convierte en arena. Solo es cuestión de tiempo. Es la corta duración de nuestra existencia la que hace que llamemos “duro”o “blando” a éste u otro material. El tiempo echa a perder estos criterios.”

Statement

“We are like photographs, small moments of presence with a mineral essence.”

The artist is interested in the body as a dynamic, intimate and sensory hollow with experience flowing through it. A landscape marked and carved by time. And the skin is the border between the inside and the outside.

In her poetic and philosophical pieces, she highlights the apparent identity of opposites, influenced by Heraclitus' claim that “all things are one”.

She explores geological and cosmical time, concepts that are present in her projects

Radiestesia, Panta Rei and Muntanya desdibuixada. In her work, she asks the following question: what is the scale of our lives in the history of the universe?

Lucía Morate likes stones and minerals for their apparent silence, their long existence.

She agrees with Giuseppe Penone: “To me, all elements are fluid. Even a stone is fluid: a mountain collapses and turns into sand. It is just a matter of time. It is the brevity of our existence that makes us describe this or that material as “hard” or “soft”. Over time, those criteria become meaningless.”

Universitat d'Alacant
Universidad de Alicante

